

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. A.**, , zast. Mgr. Petrem Mertou, advokátem, se sídlem Vinohradská 2133/138, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. OAM-383/LE-BA02-K01-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2023, č. j. 19 Az 19/2023-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023.

[2] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud pochybil, když aproboval postup žalovaného, který dostatečně nezjistil skutkový stav, a nesprávně uzavřel, že stěžovateli v Moldavsku nehrozí žádná větší újma. Stěžovatel se považuje za osobu s politickou minulostí (z důvodu nakládání s prostředky politické strany v rozporu s pokyny této politické strany), přičemž ze správního spisu jasně vyplývá, že Moldavsko není pro osoby s politickou minulostí bezpečnou zemí a tyto osoby jsou zde perzekuovány. Ačkoliv žalovaný sám připustil, že v zemi původu stěžovatele nadále probíhají nespravedlivé procesy, a že spravedlnost je v zemi selektivní, při svém rozhodování k této skutečnosti nepřihlížel. Stěžovatel má proto obavy, že s ním v zemi původu nebude veden spravedlivý proces, a to z důvodu možného ovlivňování soudního procesu ze strany politických protivníků. Žalovaný na svou povinnost posoudit riziko vážné újmy v zemi původu rezignoval. Skutkový stav, ze kterého vycházel, je v rozporu s podklady založenými ve spise. Krajský soud se řádně nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu vnitřní rozpornosti argumentace.

[4] Neoprávněnou shledal též výtku žalovaného převzatou krajským soudem, že tvrzené skutečnosti ohledně svého působení v politické straně a účasti na protestních akcích, za které by měl být v zemi původu pronásledován, nijak neprokázal. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že po stěžovateli nelze požadovat, aby prokazoval možné pronásledování z politických důvodů. Žalovaný a krajský soud taktéž pochybili, když bez dalšího vyvozovali závěry o účelovosti žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu ze skutečnosti, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl zadržen. Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obav, že kdyby se do Moldavska vrátil, byl by okamžitě zatčen a uvězněn za účast na protestních akcích, a následně by proti němu byl veden nespravedlivý proces z důvodu jeho politické minulosti. Žalovaný proto pochybil, když jeho žádosti nevyhověl. Nenashromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je nedůvodná.

[6] V replice stěžovatel uvedl, že jeho minulost a obava ze vzniku závažné újmy je spojená s politickou činností sice nepřímou, ale zároveň existuje podstatná míra rizika, že jeho soudní řízení bude politicky ovlivňováno. Žalovaný podklady obsaženými ve spise nedokládá, že se v Moldavsku neodehrává „nepřiměřené a diskriminační trestní stíhání a trestání“, naopak jej v napadeném rozhodnutí za určitých okolností připouští. Žalovaný se také nezabýval možností rizika pronásledování stěžovatele dle definice čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále též „kvalifikační směrnice“). Závěr, že Moldavsko je bezpečnou zemí, je třeba považovat za vzájemně rozporný s podklady obsaženými ve spise.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech

pokračování

sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud vystihl podstatu věci, řádně se vypořádal se všemi stěžejními námitkami stěžovatele, a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vadou nepřezkoumatelnosti netrpí ani rozhodnutí žalovaného, z něhož je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný ve věcech stěžovatele vycházel, jakými úvahami se řídil, a srozumitelně je v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil.

[12] Zdejší soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval podmínkami pro udělení azylu z politických důvodů. V rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, uvedl, že *„předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo“* (srov. též usnesení NSS ze dne 26. 5. 2009, č. j. 2 Azs 17/2009-83, ze dne 16. 6. 2008, č. j. 5 Azs 20/2008-64 a rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 Azs 335/2018-35).

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem a žalovaným, že stěžovatel nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v letech 2016-2017 byl členem strany Svobodná Moldava a vyjádřil rovněž obavu z toho, že v případě návratu do vlasti by byl okamžitě zatčen a uvězněn za účast na protestních akcích. Zároveň ale sdělil, že již není aktivním členem strany. V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu vysvětlil, že jeho obavy z návratu do vlasti jsou zapříčiněny strachem z potrestání za trestný čin, kdy měl peníze, které získal od své strany na organizaci meetingů, využít pro své potřeby. Dle sdělení jeho matky ho proto hledá policie. Za důvod svého odjezdu označil skutečnost, že mu vedení strany po odcizení peněz začalo vyhrožovat. Vyloučil problémy se státními orgány a rovněž jakékoliv potíže způsobené jeho politickým přesvědčením. Stěžovatel tedy konsekventně netvrdil relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm.

a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž neuvedl žádné problémy, které by souvisely s jeho politickým přesvědčením, pro které by se obával návratu do vlasti a žádal o mezinárodní ochranu v ČR, naopak takové problémy výslovně vyloučil.

[14] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s žalovaným a krajským soudem, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je obava z návratu do Moldavska kvůli trestnímu stíhání za zpronevěru. Důvodem udělení azylu však není sama o sobě hrozba trestního stíhání, jak uvedl zdejší soud např. v rozsudcích ze dne 11. 10. 2012, č. j. 4 Azs 9/2012-79, ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70, ze dne 8. 12. 2021, č. j. 8 Azs 114/2021-46, či v usnesení ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 276/2018-30. V rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46, konstatoval, že „[h]rozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04).“ V nyní posuzovaném případě stěžovatel neprokázal, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno. Uvedl pouze, že ho údajně podle matky hledá policie a v poště měl vyrozumění o trestním stíhání nebo soudu. Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovanému ani krajskému soudu nepřísluší posuzovat, zda se stěžovatel trestného činu dopustil či nikoliv (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83, anebo usnesení NSS ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93). I kdyby však proti stěžovateli bylo skutečně zahájeno trestní stíhání a byl by obviněn ze spáchání trestného činu, má možnost k ochraně svých práv využít právního systému své země, což vyplývá i z podkladů založených ve správním spise.

[15] Stěžovatel vyjádřil obavu, že proti němu nebude veden spravedlivý proces, jelikož bude ovlivňován jeho politickými protivníky. Svou argumentaci založil na tom, že v Moldavsku nelze vyloučit existenci případů pronásledování dle definice čl. 9 kvalifikační směrnice spadající například do kategorie „nepřiměřené nebo diskriminačního trestního stíhání nebo trestání“, kdy se tyto případy týkají právě zejména osob s politickou minulostí, politicky kontroverzních a aktivních, politických aktivistů, jejich obhájců, ochránců lidských práv či aktivistů občanské společnosti. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že podklady shromážděné ve správním spise nehovoří o tom, že v Moldavsku lze vyloučit existenci stěžovatelem zmiňovaných případů. Ze stěžovatelových tvrzení však nevyplývá, že by spadl do některé z citovaných kategorií, resp. že by jeho trestní stíhání mohlo mít politický podtext. Stěžovatel potvrdil, že žádné problémy z důvodu svého politického přesvědčení neměl a o svém činu, kterého se měl dopustit, hovořil sám jako o zpronevěře. Žalovaný ani krajský soud proto nepochybili, když uvedli, že případné trestní stíhání stěžovatele nemá souvislost s důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli žalovaný připustil, že v Moldavsku mohou probíhat procesy tzv. selektivní spravedlnosti, ze stěžovatelových tvrzení a ani z okolností případu nevyplývá, proč by měly mít moldavské státní orgány zájem zrovna na jeho nespravedlivém potrestání. Žalovaný tedy při svém rozhodování neopomenul zohlednit skutečnosti vyplývající z dokumentu

pokračování

Ministerstva vnitra ČR, Informace OAMP: Moldavsko - Základní přehled o zemi ze dne 2. 3. 2023, jak tvrdí stěžovatel.

[16] Žalovanému i krajskému soudu lze rovněž přisvědčit v tom ohledu, že lze mít pochybnosti o věrohodnosti azylového příběhu stěžovatele, jelikož ve výpovědích stěžovatele existují značné rozpory ohledně přicestování do ČR, účelu pobytu, působení v politické straně, vycestování z Moldavska a navrácení do něj. Hodnověrnost výpovědi stěžovatele rovněž podstatně snižuje fakt, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až po několikaletém pobytu v ČR poté, co byl zajištěn za účelem vyhoštění. Pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve chvíli, kdy žadateli hrozí správní vyhoštění, svědčí o účelovosti takové žádosti (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 129/2005-54 a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Navíc dle protokolů ze dne 27. 10. 2022 a 3. 12. 2022 o výsledku stěžovatele v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatel ve své tehdejší výpovědi neuvedl ničeho o obavách z trestního stíhání, přestože si nepochybně uvědomoval, že se právě v uvedeném řízení rozhodovalo o jeho povinnosti navrácení do země původu. Naopak sám vyloučil, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo jakékoliv nebezpečí. Neuváděl ani žádnou překážku, která by bránila jeho vycestování z ČR a návratu do vlasti. Výslovně přitom uvedl, že do ČR přicestoval za prací.

[17] Posuzováním účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zdejší soud zabýval například ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, či usnesení ze dne 25. 1. 2024, č. j. 5 Azs 242/2023-36, v nichž uvedl, že „[č]as podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou, k legalizaci pobytu“. Žalovaný tedy nemůže žádost žadatele o mezinárodní ochranu zamítnout jen na základě tohoto důvodu, aniž by se vypořádal s tvrzeními uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně v nyní projednávaném případě se žalovaný s tvrzeními ohledně pronásledování v Moldavsku z politických důvodů vypořádal dostatečně. Krajský soud se též zabýval veškerými žalobními námitkami, a svůj rozsudek tak nezaložil pouze na závěru, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy si zjevně potřeboval legalizovat na území České republiky pobyt.

[18] Azylově relevantní důvod nepředstavuje ani obava stěžovatele, že v případě návratu do vlasti by byl okamžitě zatčen a uvězněn za účast na protestních akcích. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se situací v zemi původu, není sama o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud vůči jeho osobě nevyvolala odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování naplňovala. Zároveň je totiž nutné, aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. S těmito otázkami se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vypořádal např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo v usnesení ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Azs 29/2008-128. Nic takového však stěžovatel netvrdil. Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že v Moldavsku probíhají převážně pokojné demonstrace.

[19] Ani stěžovatelovy obavy stran vyhrožování příslušníky politické strany nemohou být relevantním azylovým důvodem. V nyní popsané situaci se navíc nejedná o obavy z výhrůžek ze strany orgánu veřejné moci, ale soukromých osob, kdy jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ Ze správního spisu vyplývá, že státní orgány Moldavska jsou schopny stěžovateli poskytnout ochranu, přičemž stěžovatel dostupné prostředky ochrany v zemi svého původu nevyčerpal.

[20] Nepříjatelnou shledal Nejvyšší správní soud též námitku stěžovatele, že žalovaný nedostatečně posoudil hrozbu vážné újmy v zemi původu. Žalovaný se otázkou, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, podrobně zabýval na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl stěžovatel v Moldavské republice vystaven skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud tomuto hodnocení nemá co vytknout. Závěr o tom, že stěžovateli nehrozí skutečné nebezpečí v zemi původu, je podpořen také dokumentem Ministerstva vnitra: Moldavsko, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12. 7. 2022, jenž je součástí spisu. Ke hrozbě vážné újmy při návratu do země původu zdejší soud rovněž dodává, že se současnou bezpečnostní situací v Moldavské republice zabýval již opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že Moldavsko je bezpečnou zemí, přičemž tento postoj soud nezměnil ani s ohledem na válku probíhající na Ukrajině (viz např. usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 Azs 344/2022-21, usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2024, č. j. 7 Azs 79/2022-80, usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 4 Azs 416/2023-45 či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-69).

[21] K námitce spočívající v neshromáždění dostatečných, relevantních a aktuálních podkladů pro rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho judikatury musejí být informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i (4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Podklady shromážděné žalovaným v řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice [konkrétně Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 2. 9. 2022, č. j. 122984/2022-LPTP, a ze dne 8. 2. 2023, č. j. 102372/2023-MZV/LPTP, Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12. 7. 2022, Informace OAMP: Základní přehled o zemi ze dne 2. 3. 2023 a Informace Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF) ze dne 24. 2. 2023] tyto požadavky naplňují, neboť vycházejí z řady odborných zdrojů, které jsou v nich přesně označeny, a jedná se o informace a zprávy jednotlivých organizací a institucí odlišných od žalovaného (např. Amnesty International, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Evropská komise, Rada Evropy, EUAA, Freedom House, OSN, UNTC, OBSE, příp. ČTK). Stěžovateli byla v předchozím řízení dána možnost se s těmito podklady pro rozhodnutí

pokračování

seznámit. Stěžovatel tak učinil, vyjádřil se k nim, nenavrhl však jejich doplnění. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel rovněž z výpovědí stěžovatele a Protokolů o výsledku stěžovatele v rámci řízení o vyhoštění ze dne 27. 10. 2022, č. j. KRPS-266466-13/ČJ-2022-010025, a ze dne 3. 12. 2022, č. j. KRPS-297188-15/ČJ-2022-010025. Žalovaný i krajský soud tak vycházeli z relevantních podkladů a situací v zemi původu stěžovatele se zabývali. Namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci tak Nejvyšší správní soud neshledal, přičemž totožnou námitkou se ve své rozhodovací činnosti zabýval opakovaně (např. usnesení ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 Azs 12/2020-40, ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 Azs 139/2020-34, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29, nebo ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 Azs 101/2021-37). Krajský soud zároveň nepochybil, pokud ze závěrů žalovaného vyšel (srov. rozhodnutí NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, či ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019-38).

[22] Žalovaný ani krajský soud rovněž nepochybili, jestliže po stěžovateli vyžadovali tvrzení konkrétních skutečností. Jak již zdejší soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, „[z]atímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí“. Stěžovatelem tvrzené skutečnosti nejsou doloženy žádnými důkazy a předpokládané pronásledování je založeno na jeho hypotetických úvahách, stejně jako politická motivace jeho trestního stíhání a možného odsouzení. Lze tak přisvědčit žalovanému a krajskému soudu, že žádné ze stěžovatelem poskytnutých informací nesvědčí o tom, že by stěžovatel měl ve vlasti problémy takového charakteru, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu či kvalifikační směrnice, nebo že by takové problémy měl mít po svém návratu do vlasti. Využití finanční prostředků, které byly stěžovateli svěřeny politickou stranou pro politické účely, pro své vlastní účely nemůže být chápáno jako politická činnost, za kterou hrozí stěžovateli pronásledování v zemi původu, jak se stěžovatel snaží přesvědčit soud.

[23] Konečně k námitce, že žalovaný měl provést další výslech stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu je zjevné, že stěžovateli byl dán prostor k rekapitulaci jeho odpovědí a případnému vyjádření nesouhlasu s obsahem protokolu o pohovoru či jeho doplnění. Stěžovatel však s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil a tuto skutečnost stvrdil svým podpisem. Stěžovateli byla rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, což také učinil. Neuvedl však ničeho, čím by doložil důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

[24] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu